

největší křesťanské shromáždění na Slovensku za posledních více než 20 let! Požádal jsem Todda a Mikea, aby nejprve vyprávěli, jak je Ježíš zachránil, a potom jsem kázal krátké poselství o Ježíšově krvi. Když jsem dal výzvu ke spasení, nemohl jsem uvěřit svým očím. Plochu arény zaplavily tisíce lidí, až na ní nezbylo žádné další místo. Vpředu, po krajích i vzadu byla aréna naprosto přeplněna lidmi odevzdávajícími životy Ježíši. Při tomto pohledu jsem se neubráníl slzám.“

Chvály na evangelizaci vedla hudební skupina Tretí deň s frontmanem Mirem Tóthem, pastorem mládeže sboru AC Košice, který spolu s CfaN akci pořádal. Jak Životu víry řekl zástupce CfaN pro východní Evropu Břetislav Šípek, měla evangelizace přes 8000 účastníků. Na místě ledové plochy stálo na 800 m² 800 židlí. Podle Šípka přišlo dolů na Kolendovu výzvu dva až tři

tisíce lidí. 300 až 400 z nich odevzdalo vyplněné karty rozhodnutí.

Daniel Kolenda ve svém hodnocení zmínil i některá uzdravení. Byl uzdraven chlapec čtyři roky hluchý na obě uši. Jiný mladý muž s ortézou na pravé noze měl roztržštěnou stehenní kost, a proto přišel o berlich. Po modlitbách mu bolest přestala a do nohy se vrátila síla. „Byl tím tak přemožen, že mu dělalo problémy, aby tomu sám vůbec uvěřil. Odložil berle a začal normálně chodit,“ napsal Kolenda.

„Daniel Kolenda i Todd White všechny doslova strhli nejen svým nadšením, ale především obrovskou vírou pramenící z bohatství jejich zkušeností

s Bohem,“ řekl po akci pastor brněnského sboru Slovo života Michal Vaněk. „Skutky apoštolů pro nás znovu ožily a to, co čteme, jsme znovu mohli i prožívat. Byla to historická událost nejen pro Košice, ale i pro celé Slovensko. Věřím, že to, co Evropa v dávné historii rozšiřovala, bude nyní sklízet a křesťanství se na evropský kontinent znovu

vrátí ve stejné síle, jako z ní vyšlo. Evropa bude spasena! Toto je víze nejen organizace CfaN, ale všech probuzených věřících v Evropě.“

Břetislav Šípek nám akci zhodnotil i z osobního pohledu: „Pro mě to byl splněný sen. Velké nasazení místních sborů bylo Boží režií. Jsem moc vděčný, že to vyšlo.“ □ živi

Břetislav Šípek

Hledání pokladu – hra zaměřená na věčnost

Už jako dítě jsem rád hrál hru, při které se někde skryje poklad, a ten se pak podle určitých návodů hledá. Když jsem měl narozeniny, odešel táta ven, vrátil se po několika hodinách a hledání pokladu mohlo začít. Napsal návody s různými úkoly a otázkami na papírky a uložil je na různá místa, připíchl je na stromy, položil pod kameny, a hlavně – schoval poklad, většinou páskou zalepenou plechovou krabicí od sušenek naplněnou různými sladkostmi.

S kamarády jsme postupovali od návodu k návodu, až jsme dorazili na místo, kde musel být poklad schovaný. Pátrali jsme pohledem detektivů v okolí, obraceli kameny, osahávali zem a hledali a hledali, až jsme poklad našli. Naštěstí jsme ho našli vždycky! Mám doma fotku, na které stojíme s bratrem a přáteli ve vítězné póze se zdviženými rukama s pokladem a oslavujeme úspěšný nález.

Také dnes mě hledání pokladu moc baví, i když už cílem není krabice se sladkostmi, ale něco daleko vzácnějšího a nezaplatitelného: lidé!

Kde najít „gumového hada“?

Před několika lety jsem se doslechl, že studenti biblické školy ze společenství Bethel Church v Reddingu v Kalifornii zažívají, že když „hrají“ hledání pokladu, přijímají lidé na ulicích záchranu, uzdravení a dějí se i jiné zázraky.

Ptají se Boha na vodítka, která by je k „pokladům“ přivedla, a zapisují si je na papírek. Vodítka mohou být různá: místa, jména lidí a obchodů, popisy vzhledu osob (barva vlasů, oblečení, tetování), nápadné věci ... prostě všechno možné. Navíc se modlí, aby jim Bůh u lidí, které potkají, zjevil naléhavé potřeby, tělesné problémy, těžkosti, ale také další věci, kde by Bůh těmto

osobám chtěl pomoci nebo je povzbudit. Také to si zapisují. S těmito „mapami“ vyjdou a hledají poklady, vodítka za vodítkem.

Svědectví, která jsem slyšel, mi dala touhu zažít to osobně. Začali jsme tedy s přítelem: Sešli jsme se, modlili se, vytáhli papír a propisku a začali sestavovat „mapu pokladu“. Věřili jsme prostě, že věci, které jsme viděli nebo slyšeli, nám dal Bůh, a heslovitě jsme si je zapisovali.

Chlapec se podíval na maminku a pak řekl: „Přál bych si, abych zase mohl polykat.“

Poznat, jestli to opravdu tak je, se dalo jenom tak, že bychom to vyzkoušeli. Vzali jsme tedy své poznámky a vyšli do ulic...

Byl jsem překvapen, že nás Bůh tímto způsobem vedl k naprosto konkrétním pokladům. Jeden z prvních pokladů měl, mám před očima, jako by to bylo včera. Byl jsem s malou skupinou ve městě a každý jsme byli vybaveni vlastní mapou pokladu. Na seznamu mého přítele byla mj. následující vodítka: „gumový had“, „malý kluk“, „problémy s krkem/s ústy“.

Dobře, ale kde najít „gumového hada“? Právě to je na hledání pokladu to krásné a napínavé – musíme opravdu hledat! Ohledně „gumového hada“ mě napadlo, že v nedalekém velkém obchodním domě se

sportovními potřebami prodávají široké gumové pásy, které používají sportovci pro natahování a posilování svalů.

Šli jsme do obchodního domu, vyhledali správné oddělení a našli regál s „gumovými hady“. K našemu překvapení stál přímo u regálu malý hoch se svou matkou. Po chvilce váhání jsme matku oslovili

a vyprávěli jí o hře, kterou právě hrajeme (při hledání pokladu musíme myšlenku „co se stane, když to nebude souhlasit nebo když se nic nestane“, jednoduše vymazat). Ukázali jsme jí mapu pokladu a vysvětlili jí, že nás tato vodítka přivedla sem k jejímu synovi. Zjistili jsme, že její syn má určité postižení. Tělesně vypadal jako čtyřletý, bylo mu už ale sedm. Měl kolem krku šátek, z úst mu tekly sliny. Poklekl jsem k němu, zeptal se ho, jak se jmenuje, a položil jsem mu otázku, na jejíž odpověď jsem nebyl připraven: „Danieli, co je tvým největším, úplně, úplně největším přáním?“ Vzhlédl ke své mamince, otočil se nazpět ke mně a odpověděl: „Abych zase mohl polykat.“

To mě silně dojalo. Vyprávěl jsem mu, že mu toto přání nemůžu splnit, ale že znám někoho, kdo může: Ježíše. Vložil jsem na něj ruku a modlil se. Můj přítel Nico mi později dosvědčil, že Daniel během modlitby přestal

Hledání pokladu je jedna z možností, jak sdílet evangelium lidem na ulicích. Nejdříve si každý jednotlivý účastník запиše na papír svá slova poznání k získání potřebných vodítek (mapa cesty k pokladu).

Vodítka mohou být místo, jméno osoby, vzhled, osobní problém, něco neobvyklého. Potom se vytvoří menší týmy, členové týmu si vzájemně přečtou svá vodítka a jdou za stálého srovnávání svých map hledat poklad.

Hledání pokladu je forma evangelizace prostřednictvím nadpřirozených setkání. Biblické principy, návod a osobní svědectví podává Kevin Dedmon ze sboru Bethel v Reddingu ve své knize Hledání největšího pokladu (Juda 2013, k dostání např. v knihkupectví KMS – <http://knihy.kmspraha.cz>).

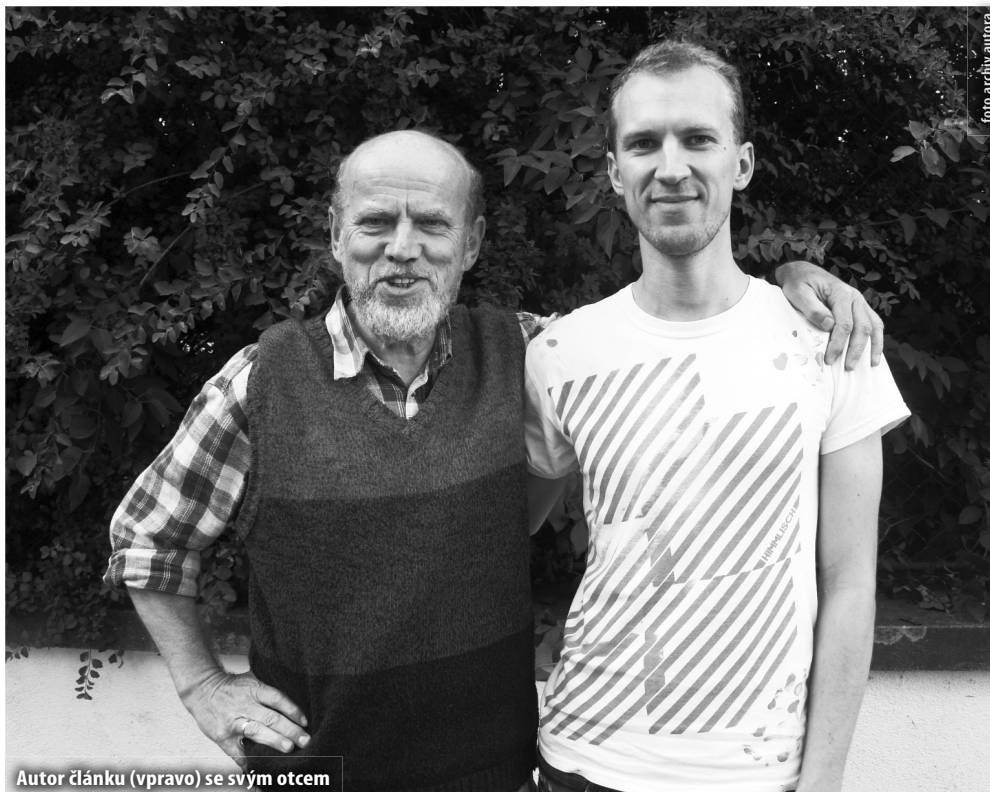
slintat. Když jsme obchod opouštěli, chlapec nám mával se širokým úsměvem, dokud jsme mu nezmizeli z očí.

Jeřáb, studna, růžová barva...

V létě 2013 jsem byl v Estonsku na misijní cestě. Hráli jsme tam také hledání pokladu v malém městě, v kterém jsem do té doby nikdy nebyl. Jeli jsme s dvěma Estonci v autě. Během jízdy jsem se díval ven. „Zastav, rychle se vrať!“ zavolal jsem na řidiče. Po naší levici stál ve vjezdu na pozemek žlutý jeřáb. „Jeřáb“ jsem si předtím zapsal do svého seznamu, a také „studnu“, jméno „André“ a „problémy s levou rukou/prsty“. Estonská dívka z našeho týmu měla na seznamu „velké psy“ a „růžovou barvu“.

Vystoupili jsme z auta a hned jsme byli přivítáni štěkotem „velkých psů“. Po několika krocích do vjezdu jsme hned našli „studnu“ – velké kamenné prstence, které vypadaly přesně jako studna, kterou jsem si nakreslil do své mapy pokladu. Když jsme došli do zahrady, padla nám do očí dřevěná prkna, postříkaná křiklavou růžovo-fialovou barvou. Všechno sedělo. Vždyť kdo prosím má ve svém vjezdu zaparkovaný jeřáb? Poklad nemohl být daleko, musíme ho najít!

Nenašli jsme zvonek, tak jsme klepali, volali, šli jsme kolem domu, volali znovu ... Po nějaké době (nikdy to nevzdávej!) přeci jenom z domu někdo vyšel. Byla to žena, blondýna se širokým růžově obarveným pramenem vlasů. Vysvětlili

Autor článku (vpravo) se svým otcem

jme jí, proč stojíme v zahradě, a ukázali jsme jí vodítka, která nás tam dovedla. Byla překvapená. Na otázku, jestli se některý problém z našich seznamů na někoho hodí, odpověděla, že ne. Divné, všechna vodítka přece souhlasila.

Ale na mém seznamu byl ještě jeden bod. Zeptal jsem se jí: „Je tady někdo nebo znáte někoho, kdo se jmenuje André?“ Užasle se otočila doleva, zvedla ruku a ukázala na asi 60letého

muže, který právě vstal po svém poledním spánku pod stromem v zahradě a blížil se k nám. „To je André,“ řekla.

Byl v šoku. Jak můžeme znát jeho jméno? Jak můžeme vědět, že byl přesně tam u jeřábu, psů, studen, růžové barvy, ve své zahradě pod stromem? Nemohl pohybovat prsty levé ruky – i to se shodovalo.

Modlil jsem se za jeho zdraví a sdělil jsem mu slova lásky od Otce. Bůh mi ukázal situace z jeho života, které pro něho byly těžké a byly pro něj výzvou. Povzbudil jsem ho a vyprávěl mu o tom, že ho Bůh zná, že ho miluje a že nás takovým bláznivým způsobem přivedl k němu do zahrady, aby mu dokázal, že je na jeho straně.

André plakal. Předříkal jsem mu modlitbu, kterou svůj život může předat Ježíši. Jestli se pomodlil a vydal v tom okamžiku svůj život Ježíši, nevím. Jedno však vím: Měl zkušenost s nebeským Otcem, protože tři blázniví křesťané hráli hru s názvem „hledání pokladu“.

□ Jonas Neustupny, Berlín
překlad Pavel Neustupny

Zkušenost z misijního výjezdu

V Estonsku jsem byla letos podobně. Výjezd jsem si uživala už od začátku, kdy jsme s týmem domlouvali program a nacvičovali tanec a scénky.

Při evangelizacích a hledání pokladu v ulicích první den jsem byla povzbuzená přívětivostí lidí a tím, že jsme se mohli s lidmi i modlit, na rozdíl od loňska, kdy jsme se s nikým nemodlili, jen jsme zvali lidi na večerní program.

Úžasný byl třetí den. I když předchozí hledání pokladu bylo dobré, modlila jsem se, abych našla nějaký opravdový poklad a aby Bůh jednal ještě víc. Do ulic jsem šla s Pavlem a Jonasem Neustupnými a Maarjou Kivisildovou. Maarja měla na seznamu místo blízko našeho evangelizačního stanu, a tam jsme potkali tři dívky. Jedna z nich měla na tričce žlutou barvu, což měla Maarja také na papírku, a měla blondaté vlasy – to jsem dostala zase já.

Zastavili jsme je a vysvětlili hru, kterou hrajeme. Ptali jsme se jich na problémy z našich seznamů, ale žádné neměly. Jonas se jich ptal, jestli jim může prorokovat – co o nich dostane od Boha, který je dokonale zná. Souhlasily. Blondýnce řekl, že hraje na piano a často je ráda ve svém pokoji a sní své sny. To sedělo a byla hodně překvapená. Další dívka měla zraněný kotník, to sedělo, a Jonas o ní řekl, že má srdce matky, stará se o druhé lidi, a Bůh to samé dělá pro nás. U třetí dívky přijal slovo, že je jako slunce a že má problémy s matematikou. S tím souhlasila. Za každou zvlášť jsme se modlili. Na papírku jsem také měla „Rus“ a dvě z těch dívek byly Rusky, navíc jedna z nich byla Christine. To jméno jsem dostala, ale nenapsala jsem si ho, protože jsem si nebyla jistá.

Šli jsme také k mostu, který měl na seznamu Jonas. Tam bylo volejbalové hřiště, kde jsme

potkali kluky, které už Jonas znal ze skate parku. (Skate park jsem měla na seznamu.) Byla tam ještě žlutá barva – guma na míči – a blondaté vlasy měli dva kluci a dvě holky. To vše jsme měli na papírcích. Modlili jsme se za obě dívky, které měly problémy s kolenem a kyčlí, ale jen občas, takže jsme nemohli posoudit uzdravení. Jeden kluk nemohl pořádně ohýbat koleno. Jonas se za něj modlil a ptal se ho, zda je to lepší. Bylo to lepší. Jonas se modlil znovu, až to bylo úplně dobré. Pavel měl na papírku jméno Katharina, a jedna z dívek se tak opravdu jmenovala (estonsky Katrin).

Cestou zpět jsme potkali paní, která měla berle a ovázanou nohu. Ptali jsme se jí, jestli se s ní můžeme modlit. Když jsem se za ni pomodlila, řekla, že je to lepší. Modlila jsem se tedy dál a Jonas paní požádal, aby se na nohu zkusila postavit. Zkusila to, a řekla, že už je to dobré.

□ Marie Kunešová,
Křesťanský sbor Domažlice

zprávy

■ Nepál: Křesťana zavraždil muž, za kterého se modlil

Starší nepálského společenství Církve věřících (Believers Church) 20. října v časných ranních hodinách zemřel násilnou smrtí, když se modlil za údajně nemocného člověka. Ve tři hodiny ráno zavolal 36letému Debalalovi jstý Kumar Sardar. Tvrdil, že trpí bolestmi a naléhavě jej žádal, aby přišel k němu domů a modlil se za něj. Zpočátku se Debalal zdráhal muže navštívit – kvůli